

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ III. Religiosi Maximiniani Schismaticis Imperatoribus & Pontificibus non
adhæserunt contra Archiepiscopos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

ex huius Monasterij sacrâ disciplinâ prodijisse. Hic educatos altosque & sanctitate ac miraculis claros effectos. Fribitium, Nicetium, Magnericum, Are-
dium, Bafinum, Clodulphum, Hildulphum, Spinulam, Benignum, Ioannem,
Weomadum, Wolfgangum, Popponem, Bernardum, Adelbertum, Wolf-
helmum, Sandradum, Romuoldum, Simeonem, aliosque plurimos; Et ex
his quidem Nicetius, Bafinus, Weomadus, Clodulphus, Hildulphus ad Ar-
chiepiscopales Ecclesiæ Treuirensis infulas, Adelbertus ad Magdenburgen-
ses, Wolfgangus ad Ratisbonenses euecti sunt, multi insuper alij ad Episco-
paratus: Russensem, Hildesheimensem, Leodiensem, Paderbornensem, Ra-
tisbonensem, Wormatiensem, Metensem, Tullensem, ad Abbatias verò in-
numeri ex hoc sacro loco Monachi assumpti cum magnâ laude præfuerunt.

Hæc potius, mi scriptor, obseruasses & libello tuo inferuisses, maiorem enim
verò laudem apud viros cordatos & sapientes retulisses, & non minus causam
tuam promouisses; nunc, cum ita in Religiosos infurgis, & tam contemptim de
ordinibus sacris, nulla præsertim apparente legitimâ causâ, & sine vlllo tuo, vel
causæ, quam defendere conaris, commodo loqueris, meritò prudentioribus
te de fide & religione suspectum reddis.

*S. III. Religiosi Maximiniani Schismaticis Impe-
ratoribus & Pontificibus non adhæserunt contra
Archiepiscopos.*

Ottoni Secundo & Henrico IV. & V. Imperatoribus adhæsisse Maxi-
minianos, & quidem cum in Schismate essent, asserit author libelli.

Itemque Pseudopapis, Gilberto & Petro Leonis contra Archiepiscopos
& ab istis per falsa narrata, inualida Diplomata extracticasse.

Verum, hoc imbelle omnino & inualidum telum est, tum quia habemus tot
præclarissima documenta, Diplomata, Decreta ac Sententias Pontificum, Im-
peratorum & Regum, Dagoberti, Pipini, Caroli Magni, Ludouici Pij, Otto-
nis Magni Sententiam, aliaque plurima illius & sequentium Imperatorum
Diplomata, de quibus nulla vnquam fuit suspicio Schismatis: tum etiam &
præcipue, quia ea, quæ à num. 15. vsque ad 17. in libello continentur & summa-
tim hic proposui, historicæ veritati quàm maximè repugnant.

Principio falsum est Ottonem II. vnquam fuisse Schismaticum, prout glos-
fator tuus in libello ad Marginem ponit num. 15. sed nec schisma sub Imperio
illius propriè fait. Consule Annales Ecclesiasticos ab anno DCCCCLXXIII.
quo obiit Otto M. & solus imperare cæpit Otto Secundo, vsque ad Annum
DCCCCLXXXIII. Nam Bonifacij (quem sacrilegum sicarium vocat Ba-
ronius) cruenta in Benedictum IV. facinora, illustriorem Ottonis fidem er-
ga S. Sedem fecerunt, dum Benedicto VII. eiusque Successori contra profu-
gum Bonifacium adhæsit, adeo vt viuo Ottone Bonifacius Constantinopoli,
quo spoliata Basilicâ Vaticanâ profugerat, in Italiam redire ausus non fuerit,
sed obitum eius expectare coactus. Quocirca Ottonem II. tanquam peculiariter
S. Sedi Apostolicæ addictum, in atrio Ecclesiæ S. Petri Romæ sepultum
eiusque tumulum Porphyreticum isthïc spectari accepimus. Lege Baronium
ad annos supradictos.

Falsum item est Maximinianos obtinuisse Diplomata sua ab Ottone II.

occasione dissidij, quod inter ipsum, & Lotharium Regem Francorum ortum fuit: nam, vt ex Diplomate Ottonis Secundi, quod postremum ab eo obtinuerunt, & sub Numero decimo sexto exhibetur, videre est, illud concessum fuit Anno DCCCCLXXIV. asserunt autem communi consensu historici, dissidium illud non ante Annum DCCCCLXXVI. incepisse. ita Sigebertus, *in Chronic. Ann. 976.* Guilhelmus Nangis, *in Chronic. Ann. 977.* Baronius, *ad Annum 978.*

Neque verò, quod de amicitia Egberti Archiepiscopi cum Lothario per parenthesis inferis, ab vlllo alio, quàm abs te dictum probabis: semper enim optimus & sanctissimus Archiepiscopus Ottoni Secundi adhæsit, & ipsi Annales tui fatentur eum per triennium cum Ottone Italiam aliaque loca peragrâsse, eiusque coronationi, & deinde nuptijs interfuisse. Imo quantæ auctoritatis apud Ottonem fuerit Egbertus, inde apparet, quòd eius sapientissimis consilijs inductus fuerit Otto II. vt pacem tandem cum Lothario ad Charum fluium Iudij componeret: Illud verò, quod de consanguinitate Egberti cum Lothario addis, valde incertum est, neque etiam intentioni tuæ prodesse potest, nam si genealogias incertissimas scrutari libeat, non poteris probare propinquitatem inter Lotharium & Egbertum, quin eundem gradum consanguinitatis inter Ottonem & Egbertum itabilias.

Falsum similiter est, quod Religiosi Maximiniani se Henrico Quarto excommunicato & schismatico Regi Romanorum adiunxerint, vt nimirum obreptitiè Diplomata obtinerent. Nam, cum ex Schaffnaburgensi *in Chronico Anno 1076.* & Baronio *ad Annum 1076.* alijsque constet, Henricum Quartum demum Anno MLXXVI. à Gregorio VII. Papa fuisse excommunicatum, duo Diplomata, quæ hîc exhibemus sub NN. 26. 27. data & concessa fuerunt ante Annum MLXVII. vti ex eorum inspectione patet, atque adeo diu, antequam Henricus IV. cœpisset in præceptis ruere. Tertium verò sub N. 29. quo restituit S. Maximino curtes Suabheim & Ebernesheim ipse vlt. proprio motu, seu potius diuina misericordia, vt loquitur, ipsum graui corporis molestia exterius corripiente, & interiùs mouente & impellente concessit, ita vt pro illo non fuerit necesse Maximinianos Henrico tunc Schismatico adherere.

Falsum præterea, quod Henrico V. se adiunxerint, ad Diplomata nimirum eiusmodi exacticanda contra Archiepiscopos. Nam quæ ab illa obtinuerunt, ea, vel interuentu Brunonis Archiepiscopi, vt id quod sub Numero trigesimo habetur impetrârunt, vel ad postulationem Paschalis legitimi Pontificis, vt id, quod est sub Numero trigesimo primo, ac proinde non magis Henrico adhærebant Maximiniani, quàm ipsemet Bruno & Paschalis. Itaque cum inde appareat Henricum subinde Sanctæ Sedi reconciliatum fuisse, editis pœnitentis animi signis, eo tempore obtenta ab illo Diplomata aliqua contra turbantes, ad Iuris defensionem, quis poterit meritò reprehendere? Quanquam aliundè nemo poterit meritò culpâre Maximinianos, si contra Henricum V. non steterunt, cum in tota Germania non nisi quinque fuisse Episcopos, qui se Henrico V. opponerent, narret Spondanus, *ad Annum 1076. n. 4.*

In quo insuper mirari satis non possumus, quid tantopere vitio vertas Maximiniani, quod aliqua non adeo ad hanc quæstionem necessaria Diplomata habeant concessa à Regibus Romanorum, quos de schismate malè arguis, cum tu ipse proferas tanquam magnum tui Iuris fundamētum vnum sub lit. D.

concessum à Friderico Barbarossa, illo nempe, qui tot tamque grauibus irretitus fuit schismatibus, censuris & cum S. Sede diffidijs.

Denique, cum dicis, quòd *ijdem monachi se adiunxerint Gilberto ac Petro Leonis Pseudopapæ contra Archiepiscopos suos Egilbertum & Brunonem legitimis Pontificibus adherentes*, totidem pænè falsitates profers, quot verba.

Nam in primis Egilbertus non adhæsit legitimo Pontifici, sed Gilberto Antipapæ, quem Clementem III. vocabat; at verò Gregorio VII. legitimo Pontifici acerrimè aduersatus fuit; Etenim eos, qui ipsius partes tuebantur, persecutus est, remuneratus verò illos, qui ipsum oppugnabant, vnde Theodorico cuidam, quòd duos libros in Gregorium scripserat mendacijs & impietatibus refertos, Abbatiam Sancti Martini Treuiris donauit. Pallium quoque, non à Gregorio, sed à Gilberto Antipapæ accepit, & cum viginti duobus circiter annis in schismate Henriciano vixisset, in eodem vitam finijt. Hæc sparsim reperies apud Baronium *ad Annum 1093. num. 6. & alibi*. Magnum Chronicon Belgicum *pagina 126. & sequent.* Annales Treuirenses *in Egilberto*, scriptores vitæ Egilberti & alios.

Bruno quoque, non adhæsit semper legitimis Pontificibus, nam initio Archiepiscopatus sui contemptâ autoritate Paschalis II. Pontificis legitimi, ab Henrico Quarto præter Regalia etiam inuestituram & Episcopalia accepit, scilicet anulum & baculum; mox tamen à Paschali reprehensus & Archiepiscopali dignitate priuatus est. Ita auctor gestorum eius, *in Annal. Treuirens.* At verò, contra Successorem Paschalis Gelasium II. legitimum Pontificem, Bruno apertè stetit, & cum Frangipanibus partes Mauritij Burdini ab Henrico Quinto intrusi Pseudopapæ acerrimè, etiam armis pugnando, tutatus est. Extare dicitur eiusdem Brunonis epistola ad Henricum Quintum apud Browerum tuum, lib. 13. quæ id luculentè testetur.

En, mi scriptor, quomodo Egilbertus & Bruno Archiepiscopi legitimis Pontificibus adhæserunt, ijsque coniunctissimi fuerunt.

Similiter, falsissimum est quod dicis Maximinianos se astutissimè adiunxisse Pseudopapæ Gilberto & Petro Leonis contra Egilbertum & Brunonem.

Neutri enim istorum adhæserunt Maximiniani, neque tu contrarium probas, neque probare potes. Sed eos legitimis Pontificibus scilicet Paschali II. cui Gilbertus aduersabatur adhæsisse, & Innocentio Secundo, contra Petrum Leonis, probatur ex Diplomatis sub Numero trigesimo primo & trigesimo tertio. Et cum, vt testatur Baronius, *ad Ann. 1130. numero 48. 55. 57. 61.* omnis Germania & Gallia adhæserit Innocentio Secundo, & contra Petrum Leonis steterit, quomodo solos Maximinianos ab hac vniuersalitate audes excipere? quomodo illi soli ausi forent se à toto Imperio separare? Et verò constat, mortuo Gerardo Abbate Sancti Maximini, eius Successorem Sigerum Romam profectum, ab Innocentio II. consecratum, & Diploma Num. 33. citatum obtinuisse.

Deinde quomodo potuerunt adherere Gilberto contra Egilbertum, cum constet, vt dictum, illos duos coniunctissimos fuisse.

Quomodo item adiunxissent se Petro Leonis contra Egilbertum, cum certum sit Annalibus Baronij, illum Pseudopapam Sedem Romanam occupasse primùm Anno MCXXX. quo tempore Albero erat Archiepiscopus Treuirensis, inter quem & Egilbertum tres fuerunt Archiepiscopi sibi mutuò succedentes, Bruno, Godefridus & Megenherus. Ita vt tam Egilbertum,

quàm Brunonem diu ante Petri Leonis schisma obiisse certum sit; ac proinde merum figmentum est, quod dicis, Maximinianos adhæsisse Petro Leonis contra dictos duos Archiepiscopos.

Similiter Gilberto non potuerunt adhærere contra Brunonem, quia Gilbertus obierat, antequàm Bruno esset Archiepiscopus, nam, vt ex dictis constat, à Paschali II. Bruno tandem Archiepiscopatus confirmationem accepit, Gilbertum verò sub initium statim Pontificatus Paschalis desperandum obiisse, Anno MC. tradit Baronius.

Denique quod dicis Maximinianos adiunxisse se Henricis IV. & V. contra Egilbertum & Brunonem, æquè falsum est. Nam dictis Imperatoribus duo illi Archiepiscopi coniunctissimi fuerunt, vt ex Baronio alijsque historicis supra citatis certissimum est, & Annales ipsi tui Treuirenses, quibus niteris, id manifestè fatentur. Qui inter alia asserunt Egilbertum ab Henrico IV. Archiepiscopatus Treuirensis inuestituram accepisse, ei semper adhæsisse, ideò excommunicatum fuisse, & pro tali à Clero Virdunensi & Metensi habitum. Brunonem verò Archiepiscopum Henrico V. adhæsisse, tu ipse satis fateris in prætenso tuo Conradino, quod exhibes sub lit. C. vbi habetur, quod idem Bruno apud diuæ recordationis Henricum IV. Imperatorem Conradi auunculum (qui est ipse Henricus V. Germaniæ Rex) causam contra Sanctum Maximinum egerit, ac proinde nihil potuit ab isto Imperatore obreptitiè contra Brunonem exercitari; præsertim cùm aliunde constet eundem Brunonem à præfato Henrico V. quem educauerat, patris loco habitum, & defuncto Henrico IV. Vice regis in Germania dignitatem obuiisse, & tota vita sua Henrici V. partes studiosissimè sectatum. Et tu mundo audes persuadere, Maximinianos opera istorum Imperatorum contra hos Archiepiscopos vfos?

Equidem ex dictis hoc §. apparet, quod, si studio quispiam falsitates congerere conatus esset, non potuisset id feliciter præstare, quàm à te paucis illis verbis factum est.

SECTIO QUINTA.

Conradi II. siue potius III. Diploma Alberonis potentia obtentum refutatur.

TRANSIT Scriptor libelli ab Henricis ad tempora Alberonis Archiepiscopi Treuirensis, & Conradi III. Imperatoris, & à n. 17. vsque ad 21. duo potissimum asserit. Primò, Monachos S. Maximini aperto Marte insurrexisse, & insigniter rebellasse, contra Alberonem Archiepiscopum, ac ope, vi & armis Comitis Namurcensis, Archidiecepsin Treuirensis vastasse. Secundò, Conradum Regem, ad instantiam Alberonis sententiam tulisse, quam exhibet sub lit. C. qua *tus omne proprietatis Abbatie S. Maximini Archiepiscopis reddiderit, quam Abbatiam dicit Antecessores Conradi Imperatoris vi Archiepiscopis eripuisse, & ad se traxisse.* Addit verò per dictam sententiam Monachorum Diplomata cassata, Aduocatiæ Luxemburgensem extinctam.

Falsum porro est Maximinianos contra Alberonem rebellasse, & ex ipsis verbis suis auctor libelli, falsitatis conuincitur; nam si Imperatores, Conradi prædecessores Abbatiam Archiepiscopis, vt ipse malè dicit, *vi eriperant & ad se traxerant*, seu potius (vti verè euenit) iniustas Archiepiscoporum peti-